

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
iunie 2015 (Anul VII) Nr. 76 (6 / 2015)

Nicolae MAREȘ

UN AFORIST PE CARE L-AȘ URMA

Aforistica românească contemporană a înregistrat în ultimele două decenii o evoluție demnă de toată lauda, peisajul literaturii sapiențiale românești îmbogățindu-se cu nume noi, cu rezonanță aparte, sper, în viitor. Nici nu se putea altfel. Paradoxurile lumii contemporane românești au îmbrăcat forme atât de diverse și de șocante, încât gândirea aforistică are și va avea un larg teren de inspirație și de afirmare.

Două nume mi-au reținut în mod deosebit atenția: Valeriu Butulescu și Ionuț Caragea. Despre activitatea primului, ca polonist cu state vechi, intenționez de mai multă vreme să scriu un eseu. Pe Ionuț Caragea l-am inclus cu multă generozitate și prețuire în *Cartea înțelepciunii universale*, apărută recent la eLiteratura, tocmai pentru definițiile inteligente pe care le dă unor trăiri, fapte sau evenimente.

Nu știu ce vârstă are, dar aforistul, de pildă, subliniază cu mare înțelegere valoarea senectuții, precizând că Dumnezeu s-ar fi născut bătrân. Aviz tinerilor, aș spune... Mi-a dovedit, totodată, că este un creștin adevărat, care vede în cruce "un pansament pe fața pământului". Nu-i puțin lucru.... Mai mult, pentru acest individ sensibil: "oamenii se despart, dar nu se uită". Sper să îl pot cunoaște mai bine, deoarece am înțeles că are o inimă de stâncă, "care nu va înceta niciodată să bată". O geană de speranță și pentru mine.

De aceea am și tras cu ochiul la el, pentru "a-i săgeta de invidie inima", mai ales că a dat o definiție mai bună decât Tagore lacrimii - *testament al unui îndrăgostit*.

Întrebarea care se pune este: cum face "dacă de pudoare se rătăcește în sălbăticia femeii"? Tare mi-aș mai dori....

Notă despre antologie: Nicolae Mareș: *Cartea înțelepciunii universale* - Dicționar de maxime și aforisme din cultura română și universală. Editura eLITERATURA, București (2014), 620 pag.

Cristina ROȘU

Despre un cunoscător al legislației interesat de literatură...

Florin T. Roman a absolvit Facultatea de Drept a Universității din București, însă, în ciuda unei profesii solicitante, a considerat că este important să găsească timpul necesar aspectelor literare și religioase.

În "Dialoguri culturale", revistă de artă și cultură, se prezintă succint: "am publicat lucrarea interdisciplinară de profil religios intitulată **Idolii vremurilor noastre** (...), volumul de poezii cu titlul **Amare lacrimi binecuvântate** (...), cartea **România mea personală** și volumul de poezii intitulat **Dulce secundă fecundă**. De-a lungul timpului mi s-au publicat pamflete pe site-urile „Lumea justiției” și „Juridice.ro” și poezii în revistele „Viața arădeană”, „Oglin-da literară”, „Lucefărul”, precum și pe mai multe site-uri literare. Sunt premiant (premiul II) al Concur-sului național de poezie „Dor de dor” Călărași, 2014”¹.

În contrast cu autorul de versuri sensibilizatoare, evidențiind setea de puritate, de evadare "cu magii alătura" (*Vis de iarnă*), de "epistole și conversații cu sinele sau adresate unor titani îndrăgiți ai poeziei românești"² se prezintă eseistul Florin T. Roman.

În acești ani ai dezbaterilor pe tema studierii religiei în școală, Florin T. Roman ne reamintește în eseu **De-a dura lex, sed lex** că "Dumnezeu ne-a dat zece legi simple, exprimate în numai câteva cuvinte (...) și toate poruncile divine pot fi rezumate într-un singur cuvânt: IUBEȘTE!" Se observă în societatea contemporană că termenul este folosit cu prea mare ușurință, în absența sincerității, a emoțiilor, fapt confirmat de nenumăratele cazuri de violență, indiferent de forma acesteia. Poate de aceea constată cu o ironie amară eroarea: "...bieți pământeni ce suntem, am împrăștiat cele zece porunci în zeci de constituții, sute de coduri (...), ne-am rătăcit printre amănunte și termeni sofisticăți, nulități absolute și chestiuni prealabile (...) ca printr-un labirint...". Astfel, într-o lume pentru care simplitatea este demodată, inutilă, blamată chiar, elaborarea și modificarea de legi se face "într-un ritm mai intens decât spălatul pe dinți" și ne obișnuim cu superficialitatea: "ne seminarizăm, ne masterăm, ne doctorim în drept, dar nu se găsește nimeni să ne învețe SIMȚUL DREPTĂȚII".

Autorul pune accent pe relația dintre iubire și lege, admițând că "Iubirea a fost executată pe Cruce", iar lectorul face analogii cu alte texte axate pe dreptatea sub presiunea maselor: "Într-o zi am achitat un țăran învinuit că vâname fără permis de vânătoare (...) satul s-a arătat foarte nemulțumit de judecata mea", susținând că deși grumazul căprioarei fusese sfărțec de lupi, "lupii au lucrat pe socoteala lui. El i-a pus"¹.

Suprasaturat de aroganța omului contemporan, care crede că lumea începe cu el, Florin T.

(continuare în pag. 28)